

Sygn. akt IV KK 246/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 4 września 2015 r.

sprawy **Z. Ł.**

skazanego z art. 18 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 205 § 1 k.k. z 1969 r.

i art. 58 k.k. z 1969 r.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 20 stycznia 2015 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 1 sierpnia 2013 r.

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2013 r., m. in. uznał Z. Ł. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 205 § 1 k.k. z 1969 r. oraz art. 58^a k.k. z 1969 r. i za to wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca Z. Ł. zaskarżył ten wyrok.

Sąd Okręgowy po rozpoznaniu m. in. tej apelacji, wyrokiem z dnia 20 stycznia 2015 r., zaskarżony wyrok w części dotyczącej Z. Ł. utrzymał w mocy (por. pkt 2), natomiast zmienił zaskarżony wyrok co do J. T. i S. K.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego kasację złożył obrońca skazanego Z. Ł.

Zarzucił rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:

- **art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k.**, poprzez zaniechanie odniesienia się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego, co postrzegać należy jako jednoznaczne z zaniechaniem rozważenia tych zarzutów, a tym samym - nienależyte przeprowadzenie kontroli drugoinstancyjnej;
- **art. 437 § 1 i § 2 k.p.k.** poprzez niedokonanie zmiany orzeczenia Sądu I instancji co do skazanego Z. Ł., względnie poprzez nieuchylenie zaskarżonego orzeczenia przez Sąd II instancji do ponownego rozpoznania;
- **art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i w zw. art. 7 k.p.k.** poprzez wydanie zaskarżonego wyroku bez uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu, przy uwzględnieniu jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść skazanego Z. Ł., z jednoczesnym pominięciem okoliczności przemawiających na jego korzyść, a nadto poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, w tym zwłaszcza:
  - pominięcie szeregu okoliczności i dowodów przemawiających za brakiem wiarygodności zeznań świadka koronnego W. C. i bezkrytyczne oparcie się na zeznaniach wymienionego świadka w ramach czynienia ustaleń stanowiących podstawę uznania skazanego Z. Ł. winnym działania w zorganizowanej grupie;
  - bezzasadną odmowę wiarygodności wyjaśnieniom skazanego Z. Ł., w zakresie, w jakim kwestionował swe sprawstwo, jak również wyjaśnieniom pozostałych skazanych w sprawie w zakresie, w jakim potwierdzali stanowisko wynikające z wyjaśnień skazanego;
  - pominięcie szeregu okoliczności i dowodów przemawiających za brakiem wiarygodności zeznań świadków R. Z. oraz A. J. i bezkrytyczne oparcie się na zeznaniach wymienionych świadków, pomimo istnienia dowodów z innych źródeł dowodowych wskazujących na nieprawdziwość ich twierdzeń, które to zeznania stanowiły podstawę uznania skazanego Z. Ł. winnym przypisanego mu czynu;

- bezkrytyczne oparcie się na zeznaniach świadków M. B. i J. B., którzy nie byli bezpośrednimi świadkami kolizji drogowej, a których to zeznania stanowiły podstawę czynienia ustaleń stanowiących podstawę uznania skazanego Z. Ł. winnym przypisanego mu czynu;

a nadto:

- wymierzenie skazanemu rażąco niewspółmiernej kary bezwzględnego pozbawienia wolności.

Wskazując na powyższe zarzuty, wniósł o:

1. zmianę wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części i uniewinnienie skazanego od popełnienia czynu przypisanego mu w pkt 9 wyroku Sądu pierwszej instancji,

względnie o:

2. uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokuratora Prokuratury Okręgowej wniósł o uznanie kasacji za bezzasadną i jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Na wstępie przypomnieć należy, że w złożonej apelacji obrońca Z. Ł. zarzucił:

- naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a zwłaszcza:

- art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wbrew wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza poprzez:

- niesłuszną odmowę wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego J. T. w zakresie, w jakim opisał przebieg zdarzenia z dnia 29 kwietnia 1997 r., kiedy to podróżował w towarzystwie oskarżonego Z. Ł. samochodem marki Mercedes [...];

- niesłuszną odmowę wiarygodności wyjaśnieniom Z. Ł. w zakresie, w jakim opisał przebieg zdarzenia z dnia 29 kwietnia 1997 r., kiedy to podróżował w towarzystwie oskarżonego J. T. samochodem marki Mercedes [...];

- niesłuszną odmowę wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego F. G. w zakresie, w jakim opisał przebieg zdarzenia z dnia 29 kwietnia 1997 r., kiedy to oskarżony J. T., podróżujący w towarzystwie Z. Ł. samochodem marki Mercedes [...], próbując uniknąć czołowego zderzenia z prowadzonym przez oskarżonego F. G. samochodem marki Opel [...] zjechał z drogi i uderzył w pobliskie ogrodzenie;
- niesłuszne przyznanie wiarygodności zeznaniom świadka W. C., w zakresie w jakim przypisywał on Z. Ł. uczestnictwo w zorganizowanej grupie przestępczej;
- niesłuszne przyznanie wiarygodności zeznaniom świadka R. Z. oraz sporządzonemu przez świadka sprawozdaniu ze zdarzenia;
- niesłuszne przyznanie wiarygodności zeznaniom świadka A. J. oraz sporządzonemu przez świadka sprawozdaniu ze zdarzenia;
- niesłuszne przyznanie wiarygodności zeznaniom świadka M. B. w zakresie w jakim zeznała, iż w zdarzeniu nie brał udziału inny samochód poza samochodem marki Mercedes [..];
- niesłuszne przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka J. B. w zakresie w jakim wskazał, iż w zdarzeniu nie brały udziału inne samochody poza samochodem marki Mercedes [...];
- nienależyte uwzględnienie okoliczności wpływających z treści zeznań świadka M. M., zwłaszcza w zakresie w jakim świadek wskazał, iż nie widział zdarzenia, a w chwili kolizji nie było go w miejscu zamieszkania oraz nikt ze strony ubezpieczyciela nie kontaktował się z nim celem jego rozpytania;
- art. 424 § 1 ust. 1 k.p.k. poprzez zaniechanie należytego wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na jakich dowodach oparł się Sąd pierwszej instancji przyjmując, iż:
świadek M. B. wiedziała, że w zdarzeniu nie brał udziału samochód marki Opel [...];
świadek J. B. wiedział, że w zdarzeniu nie brał udziału samochód marki Opel [...]; a
w konsekwencji:
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a zwłaszcza:
- błędne ustalenie, że zdarzenie z dnia 29 kwietnia 1997 r. polegało na tym, iż samochód marki Mercedes, [...] prowadzony przez oskarżonego J. T. wpadł w

poślizg i uderzył w pobliskie ogrodzenie, podczas gdy w rzeczywistości przyczyną wypadku była chęć uniknięcia czołowego zderzenia z samochodem marki Opel [...];
- błędne ustalenie, że Z. Ł. składając wyjaśnienia pracownikom Agencji Detektywistycznej „R.” działającym na zlecenie Ubezpieczyciela PZU S A. podawał informacje niezgodne z rzeczywistym przebiegiem zdarzenia, a przez to miał ułatwić oskarżonemu J.T. popełnienie przestępstwa oszustwa.

Sąd Okręgowy rozpoznając te zarzuty apelacyjne wszystkie je rozważył, zgodnie z wymogiem art. 433 § 2 k.p.k., co jasno wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku tego Sądu, sporządzonego tak jak wymaga tego art. 457 § 3 k.p.k.

W procedowaniu Sądu Okręgowego nie sposób doszukać się naruszenia zasad określonych w art. 7 k.p.k. Niezbędne wydaje się przypomnienie, na co Sąd Najwyższy wielokrotnie już wskazywał w swoich orzeczeniach, że skuteczne podniesienie pod adresem sądu odwoławczego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. możliwe jest, co do zasady wówczas, gdy sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia Sądu I instancji lub też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03, LEX nr 80301; z dnia 4 maja 2005 r., II KK 399/04, LEX nr 199795; z dnia 6 marca 2007 r., IV KK 362/06, LEX nr 467527). W omawianym przypadku Sąd Okręgowy, nie poczynił przecież odmiennych ustaleń faktycznych, gdyż jedynie zaaprobował ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne, poczynione przez sąd *a quo*. Wbrew twierdzeniom Autora kasacji, nie można uznać za naruszenie zasady określonej w art. 7 k.p.k., akceptacji przez Sąd Okręgowy przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów. Zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga bowiem wskazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów, podczas gdy kasacja kwestionuje jedynie wynik oceny domagając się podzielenia oceny dokonanej przez jej Autora. Sama bowiem odmienna i subiektywna ocena dowodów dokonana przez Autora kasacji odnosząca się do czynu przypisanego skazanemu nie może być procesowo skuteczna.

Podobnie ocenić należy zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. Podnieść należy, iż w sytuacji, gdy sąd rozpoznający apelację nie prowadzi własnego postępowania dowodowego i nie czyni własnych ustaleń faktycznych, a nadto nie zmienia zaskarżonego wyroku i utrzymuje go w mocy, to jednocześnie nie może uchybić przepisowi art. 410 k.p.k. (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 1 września 2011 r., V KK 34/11, LEX nr 955040 oraz z dnia 21 kwietnia 2010 r., III KK 92/10, R – OSNKW 2010, poz. 836).

Nie zasługiwał na uwzględnienie także czwarty zarzut kasacyjny. Przypomnieć jedynie należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i doktrynie uznaje się, iż dopuszczalne jest zaskarżenie w trybie kasacji orzeczenia o karze, jeśli podstawę zaskarżenia stanowią będzie uchybienie wskazane w art. 523 k.p.k., tj. rażące naruszenie prawa materialnego i procesowego, a skarżący wykaże, że uchybienie to *in concreto* w istotny sposób wpłynęło na treść orzeczenia, powodując wymierzenie kary rażąco niewspółmiernej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 1999 r., IV KKN 206/99, OSNKW 2000, z 1 – 2, poz. 15, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2013 r., V KK 98/13, LEX nr 1328047).

Tymczasem analizowany zarzut kasacyjny sprowadza się w istocie do kwestionowania orzeczonej przez Sąd I instancji, a utrzymanej przez Sąd Okręgowy w Katowicach, kary jako niewspółmiernej bez powiązania ww. zarzutu z rażącą obrazą prawa materialnego lub procesowego, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze i jako taki jest on niedopuszczalny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. i art. 537 § 1 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.